

kræfterne skaber – i perioder, hvor det går skidt for et medlemsland, betaler det mindre i skat og modtager til gengæld flere tilskud m.v. fra det fælles budget. Men den hånd, der giver disse tilskud, har det med at kræve indflydelse! Og indflydelse i form af fælles ordninger fører til harmonisering. Det behøver ikke at være skidt, men på centrale områder som f.eks. arbejdsløsheds-understøttelse og sikring af de økonomiske vilkår for de dårligst stillede pensionister ligger Danmark bedre end de andre lande. Det primært skattefinansierede danske velfærdssystem er langt bedre til at sikre de svage – i modsætning til dem, der præger hovedparten af de andre EU-lande, hvor de enkelte meget mere sikrer sig selv, og hvor velfærdsydelse derfor bliver afhængige af, om man er økonomisk stærk eller svag.

Uanset om det bliver den ene eller den anden form for integration, bør EU-beslutninger, der vedrører det finanspolitiske område, have en stærk demokratisk legitimitet, og den eksisterer ikke i EU i dag. Der er bl.a. ikke er en bred europæisk offentlighed og en folkelig debat, som er en forudsætning for en effektiv demokratisk styring af finanspolitikken. I stedet for at fremme en sådan debat har man valgt at forcere den økonomiske integration.

Et nej betyder ikke, at vi kan ignorere problemer og udfordringer fra det indre marked og internationaliseringen. Men Danmark får større frihed til at vælge solidariske løsninger. Det er en vigtig og helt reel handlefrihed, for det har ofte vist sig, at der kan findes bedre svar end de usolidariske svar, der bliver anbefalet af diverse internationale organisationer. For eksempel har OECD anbefalet lavere dagpengedækning og større lønspreddning – men Danmark har haft stor succes med at vælge andre løsninger. Nu har Europa-Kommissionen og Den Europæiske Centralbank anbefalet en lignende politik. Siger vi ja til ØMU'en, bliver det sværere at ignorere den type anbefalinger – mens et nej fastholder muligheden for at vælge løsninger, som enten generelt set er bedre og mere solidariske, eller som passer bedre til de danske forhold eller ønsker.

Et nej vil ikke bringe Danmark uden for indflydelse. Beslutninger, der vedrører den økonomiske politik, vil fortsat skulle tages i Ministerrådet, hvor Danmark deltager. Det er endvidere usandsynligt, at eurolandene altid skulle have

sammenfaldende interesser. Interesserne vil snarere gå på kryds og tværs mellem eurolande og ikke-eurolande, og EU-systemet er så udbygget, at det reelt ikke er muligt systematisk at holde enkelte lande ude.

De forskellige analyser af de økonomiske konsekvenser har som gennemgående træk, at der kan være økonomiske fordele og ulemper ved både ja og nej, men at det er mindre forskelle, der ikke er afgørende for den danske økonomi. En stillingtagen til Danmarks tilslutning til ØMU'en er derfor primært en stillingtagen til ØMU'ens politiske konsekvenser for Danmark og vores råderum, bl.a. på velfærdsområdet, og mål for EU's udvikling, herunder mulighederne for at fremme de central- og østeuropæiske landes optagelse og deltagelse i EU (jf. SF's bidrag til betænkningen til forslaget's anden behandling).

Det har under udvalgsbehandlingen været drøftet, om Danmark kan træde ud af ØMU'en, bl.a. i lyset af statsministerens udsagn om, at det er muligt for Danmark at tage beslutning herom. Svarene har vist, at nok kan vi tage beslutning om, at vi gerne vil træde ud, men vi kan kun træde ud af ØMU'en, hvis alle de øvrige lande er enige om at tillade, at Danmark går ud – og herunder også, på hvilke vilkår Danmark kan træde ud. Det er langtfra givet, at der kan opnås en sådan enighed om Danmarks udtræden af ØMU'en. Hertil kommer, at det i praksis vil blive både vanskeligt og omkostningstungt at skulle adskilles fra euroen og etablere egen mønt igen. En beslutning om at tiltræde ØMU'en må derfor betragtes om uigenkaldelig.

Et andet mindretal (Dansk Folkepartis medlem af udvalget) indstiller lovforslaget til *forkastelse*.

Forslaget vil nemlig efter mindretallets opfattelse for tid og evighed afskaffe den danske krone og dermed nedlægge et selvstændigt dansk pengevesen. Konsekvensen vil være, at dansk folkestyre og dansk selvbestemmelse bliver udhulet.

Dansk Folkeparti hæfter sig ved følgende kendsgerninger, som viser hulheden i eurotilhængernes argumentation:

De danske aktiekurser målt ved det såkaldte KFX-indeks er i løbet af august steget til rekordhøjder. Aktiekursernes vækst har fundet sted, samtidig med at meningsmålinger viser, at et nej